

Pracownik, który pracował w niedzielę, powinien otrzymać wzamian, w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, wolny dzień w tygodniu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

807.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 grudnia 1933 r.

**w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu
w sprawie czasu pracy pracowników ruchu tramwajów.**

Na podstawie art. 3 i 20 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 94, poz. 734) zarządza się co następuje:

§ 1. Normy czasu pracy, ustalone w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, zastępuje się dla pracowników ruchu tramwajów miejskich, podmiejskich i między-miastowych przez normę równoważną, która wynosi w okresie czterotygodniowym najwyżej 192 godzinny, czyli przeciętnie 48 godzin na tydzień, przyczem czas pracy poszczególnego pracownika w poszczególne dni tego okresu w żadnym przypadku nie może przekraczać 10½ godzin na dobę.

§ 2. Normalne godziny pracy każdego pracownika ruchu winny być dokładnie ustalone przez zarząd tramwajów w ogólnym rozkładzie godzin pracy.

§ 3. Do pracowników ruchu, objętych § 1, zalicza się następujące kategorie pracowników tramwajowych: konduktorów, motorowych, kontrolerów, ekspedytorów, instruktorów, zwrotniczych, dróżników i obchodowych.

Zależnie od miejscowych warunków Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może zaliczyć do pracowników ruchu inne kategorie pracowników tramwajowych, jeżeli praca ich jest bezpośrednio związana z ruchem tramwajów.

§ 4. Praca pracowników, wymienionych w § 3, może odbywać się bez przerwy, przewidzianej w art. 17 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, jednakże każdy pracownik powinien otrzymać w tym wypadku możliwość spożycia posiłku podczas godzin pracy.

§ 5. Postanowienia umów zbiorowych, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, regulujące czas pracy pracowników ruchu tramwajów, pozostają w mocy aż do wygaśnięcia danej umowy zbiorowej. Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, umowy zbiorowe mogą regulować czas pracy pracowników ruchu tramwajów w sposób korzystniejszy dla pracowników, niż czyni to niniejsze rozporządzenie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 13 sierpnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu tramwajów (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 516).

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

808.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 grudnia 1933 r.

w sprawie trybu i warunków udzielania zezwoleń na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) w brzmieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 227) zarządzam co następuje:

§ 1. Zezwolenia na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy dla poszczególnych gałęzi pracy lub kategorii zakładów pracy są udzielane przez Ministra Opieki Społecznej w wypadkach, gdy tego wymagać będą warunki pracy, na skutek podań zainteresowanych organizacji. Zezwolenia te są podawane do wiadomości zainteresowanych oraz organów inspekcji pracy i mogą być stosowane dopiero po przeprowadzeniu odpowiedniej zmiany warunków umowy względnie zmiany w regulaminie pracy danego zakładu pracy.

§ 2. Zezwolenia na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy dla poszczególnych zakładów pracy bądź ich oddziałów są udzielane przez obwodowego inspektora pracy w wypadkach, gdy tego wymagać będą warunki pracy, na skutek podań osób zainteresowanych. Zezwolenia te mogą być stosowane dopiero po przeprowadzeniu odpowiedniej zmia-

ny warunków umowy względnie zmiany w regulaminie pracy danego zakładu pracy.

§ 3. Decyzja obwodowego inspektora pracy może być zaskarżona w trybie, przewidzianym w art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) do okręgowego inspektora pracy, który w przeciągu najwyższej sześciu tygodni od dnia otrzymania skargi powinien powziąć decyzję.

§ 4. W razie niestosowania przerwy w pracy pracownik powinien mieć możność spożycia posiłku w godzinach pracy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

809.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 grudnia 1933 r.

w sprawie wypłacania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, w okresach dwutygodniowych.

Na podstawie art. 14 ust. 7 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650 i z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649), na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia, zarządzam co następuje:

§ 1. Poczynając od dnia 1 stycznia 1934 r. wypłata zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, będzie się odbywała za okresy dwutygodniowe, przy odpowiednim zastosowaniu zasady, wyrażonej w ust. 5 art. 14 tej ustawy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

810.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 grudnia 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o sposobie uiszczania przez pracodawców wartości kapitałowych rent wypadkowych, przejętych przez Zakład ubezpieczenia od wypadków.

Na podstawie § 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerechowaniu na nową walutę i ustaleniu wartości zobowiązań, wynikających z przepisów o ubezpieczeniu i odszkodowaniu z tytułu wypadków przy pracy (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1029) zarządza się po wysłuchaniu opinii Zakładu ubezpieczenia od wypadków co następuje:

§ 1. Wartości kapitałowe rent, których wypłatę przejął Zakład ubezpieczenia od wypadków na podstawie art. 4 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148), względnie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), obliczone na podstawie tablic techniczno-asekuracyjnych, obowiązujących w tym Zakładzie, przy zastosowaniu postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1029), powinny być wpłacone Zakładowi ubezpieczenia od wypadków do dnia 30 czerwca 1934 r. przez tych przedsiębiorców względnie pracodawców, od których Zakład przejął wypłatę rent od dnia 1 lipca 1924 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 512), oraz do dnia 30 czerwca 1935 r. przez tych przedsiębiorców względnie pracodawców, od których Zakład przejął tę wypłatę od dnia 1 lipca 1925 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 492), względnie od których Zakład przejął tę wypłatę na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254).

Zakład ubezpieczenia od wypadków może zezwolić na ratalną spłatę wymienionych w ust. 1 należności pod warunkiem pupilarnego ich zabezpieczenia i opłacania umownych odsetek.

§ 2. Za okres czasu od 1 stycznia 1925 r. względnie od późniejszej daty przejęcia wypłaty do ustalonych w ust. 1 § 1 terminów spłaty względnie do wcześniejszej daty uregulowania należności, normowanych niniejszem rozporządzeniem, Zakład ubezpieczenia od wypadków pobiera odsetki od należnych mu kwot w wysokości 4% w stosunku rocznym.

Od kwot nieuregulowanych w terminie, ustalonym w ust. 1 § 1, Zakład będzie pobierał odsetki